

Minister Rozwoju i Technologii

Krzysztof Hetman

Znak pisma: DGN-I.7110.16811.2023
Warszawa, 28 grudnia 2023 r.

Pan Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację poselską nr 233

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację Posła na Sejm RP Pana Norberta Jakuba Kaczmarczyka, w sprawie planów Unii Europejskiej dotyczących nowelizowanej dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (dalej: *dyrektywy*), zachowując kolejność pytań oraz właściwość Ministra Rozwoju i Technologii, przedstawiam następujące informacje.

W ramach implementacji dyrektywy do polskiego porządku prawnego Minister Rozwoju i Technologii, przy współudziale środowiska eksperckiego przygotowuje Krajowy plan renowacji budynków, który określi kierunki oraz zakres działań priorytetowych niezbędnych do podjęcia, w celu możliwie najefektywniejszej modernizacji krajowych zasobów budowlanych. Ministerstwo Rozwoju i Technologii podjęło działania przygotowawcze, do zlecenia opracowania eksperckiego w drodze zamówienia publicznego. Dokument ten, niezależnie od wymagań płynących z dyrektywy, będzie podlegał konsultacjom publicznym, tak aby jego ostateczny kształt, w możliwie największym stopniu łączył w sobie założenia merytoryczne oraz polityczne, rozwój polskiej gospodarki, a przede wszystkim lokalne uwarunkowania (tak, aby zgodnie ze stanowiskiem Polski prezentowanym w trakcie prac nad dyrektywą, jej zapisy były jak najmniej dotkliwe dla polskiego obywatela).

Realizacja postanowień dyrektywy stanowić będzie duże wyzwanie dla całego kraju. Skuteczna poprawa efektywności energetycznej zasobów budowlanych, wpisująca się jednoznacznie w realizację polskiej polityki klimatyczno-energetycznej jest odpowiedzialnością na różnym poziomie: rządowym i samorządowym, dużych korporacji jak i małych firm lokalnych, społecznym, a także osób indywidualnych.

Modernizacja polskich zasobów budowlanych nie jest niczym nowym, a programy wsparcia w tym zakresie, w różnej formie i o różnych źródłach finansowania, funkcjonują na polskim rynku już od ponad 20 lat. Dlatego też, choć na obecnym etapie rozpatrywania tej problematyki nie można wykluczać tworzenia zupełnie nowych instrumentów wsparcia, za zasadne należy uznać utrzymanie i rozwój istniejących już programów pomocowych, których forma i kształt ewoluować będzie w zależności od zmieniającego się otoczenia i potrzeb w tym zakresie.

Przyszła realizacja zamierzeń dyrektywy opierać się będzie na czynniku, o który Polska w trakcie prac nad ostatecznym brzmieniem dyrektywy niezmiennie zabiegała. Czynnikiem

tym jest opłacalność ekonomiczna i wykonalność techniczna. Mając bowiem na uwadze, że realizacja tak ambitnych planów nie będzie możliwa bez szerokiego wachlarza instrumentów wspierających realizowanych ze środków publicznych, istotą tego będzie takie wydatkowanie tych środków, aby uniknąć finansowania/współfinansowania działań nieracjonalnych (np. finansowania takich działań, których koszty będą znacząco przewyższać zyski z uzyskanych oszczędności).

Mając na uwadze powyższe, jak również konieczność powiązania oceny stanu technicznego budynku, w chwili obecnej nie jest możliwe złożenie jednoznacznej deklaracji w kontekście wartości liczbowych w przedmiotowym obszarze.

Niezależnie od powyższego informuję, że ewentualne zwolnienia w przedmiotowym obszarze, jak również ich zakres, po przeprowadzonej analizie eksperckiej m.in. w ramach Krajowego planu renowacji budynków, zostaną określone w odpowiednich aktach prawnych wdrażających dyrektywę, a przed ich przyjęciem zostaną poddane uzgodnieniom międzyresortowym, konsultacjom publicznym i opiniowaniu.

Przyszłe rozwiązania przedmiotowej problematyki wpisywać się będą w podejmowane dotychczas działania wychodzące naprzeciw zdefiniowanemu już zjawisku ubóstwa energetycznego. Niewątpliwie inicjatywy te będą rozwijane, choć podkreślić należy, że skuteczne wsparcie właścicieli i najemców, musi być częścią spójnego systemu. Skuteczne zachęcanie właścicieli nieruchomości do podejmowania inicjatywy na rzecz poprawy efektywności energetycznej ich nieruchomości musi uwzględniać wsparcie nie tylko finansowe, ale również informacyjne, techniczne i administracyjne. Wszelkie działania zabezpieczające interesy właścicieli i najemców zostaną określone w odpowiednich aktach prawnych wdrażających przepisy dyrektywy, a przed ich przyjęciem zostaną poddane uzgodnieniom międzyresortowym, konsultacjom publicznym i opiniowaniu.

Należy zaznaczyć, że od początku prac nad brzmieniem projektu dyrektywy, Polska stała na stanowisku, że choć zgadza się z Komisją Europejską co do kluczowego znaczenia szeroko rozumianej efektywności energetycznej jako narzędzia do osiągnięcia celów redukcji emisji, poprawy bezpieczeństwa dostaw energii, ograniczenia kosztów użytkowania budynków oraz ograniczenia zależności UE od importu paliw, to za jakimikolwiek działaniami przewidywanymi do podjęcia, muszą stać dotychczasowe filary dyrektywy, czyli opłacalność ekonomiczna i wykonalność techniczna. Jednocześnie Polska każdorazowo wskazywała, że główne zasady warunkujące sukces to neutralność technologiczna, swoboda państw członkowskich w dochodzeniu do uzgodnionych celów, a przede wszystkim obligatoryjność podejmowania działań w oparciu o długoterminową perspektywę, jak już wskazano powyżej, w szczególności ekonomiczną, tak aby podejmowane działania nie implikowały nieuzasadnionego wzrostu kosztów dla gospodarstw domowych.

Polska wielokrotnie wskazywała również na konieczność stawiania realnych celów, ponieważ nacisk na wypełnienie takich samych, rygorystycznych zobowiązań dla wszystkich krajów UE, o tak zróżnicowanym stopniu rozwoju społeczno-gospodarczego, może być skuteczny jedynie w sytuacji, w której „najstańsze” państwo będzie w stanie je zrealizować.

Mając na uwadze sposób stanowienia prawa w UE, podkreślić należy, że przepisy tworzone są w ramach kompromisów wypracowanych pomiędzy poszczególnymi Państwami członkowskimi, reprezentującymi inne, często rozbieżne interesy, jak również inne poziomy rozwoju społeczno-gospodarczego. W kontekście powyższego należy dodać, że oczywistym priorytetem naszych działań jest interes obywateli Polski. Co więcej, podkreślić należy, że negocjacje prowadzone są w pewnych ramach, i o ile nie pojawi się

„większość blokująca”, pojedyncze państwa członkowskie nie są w stanie zanegować projektów i zamierzeń płynących ze strony KE. W świetle omawianego problemu należy zwrócić uwagę, że wobec ogólnie przyjętej zgody kierunkowej lub przynajmniej milczącej zgody Państw członkowskich, wobec pierwotnie przedstawionych propozycji, rola przedstawiciela Polski w ramach prac nad dyrektywą, musiała skupiać się na wypracowaniu możliwie najbardziej realnych dla Polski rozwiązań, uwzględniających specyfikę naszego kraju (oczywiście Polska mogła konsekwentnie sprzeciwiać się wszystkim propozycjom, tyle, że wobec wskazanego już braku „większości blokującej” Polska byłaby w tych wysiłkach osamotniona, a postawa ta byłaby z góry skazana na porażkę-rozwiazania byłyby przyjęte niezależnie od polskiej akceptacji, lub jej braku).

Mając na uwadze podejście państw członkowskich w ramach prowadzonych prac, rolę przedstawiciela Polski, było aktywne działanie mające na celu możliwe złagodzenie proponowanych zapisów, tak aby były one możliwe przez Polskę do realizacji.

Mimo problematycznych zapisów dyrektywy, w projekcie uwzględniono w dużej mierze postulaty zgłaszane przez nasz kraj, co przyniesie większą elastyczność państwom członkowskim i możliwości implementacji wymogów.

W zakresie rozwoju sieci przesyłowych i inteligentnej infrastruktury elektroenergetycznej odpowiedzi udzieli Minister Klimatu i Środowiska Pani Paulina Hennig-Kloska.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Hetman

Minister Rozwoju i
Technologii

/ kwalifikowany podpis
elektroniczny /

Do wiadomości

1. Pani Paulina Hennig-Kloska, Minister Klimatu i Środowiska,
2. Pan Adam Szłapka, Minister do spraw Unii Europejskiej.